

Nr 24.

Ankom till riksdagens kansli den 24 maj 1922 kl. 3 e. m.

Konstitutionsutskottets utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingskatt m. m. jämte en inom riksdagen i ämnet väckt motion.

Till konstitutionsutskottets handläggning hava båda kamrarna hänvisat en av Kungl. Maj:t till riksdagen avlåten proposition, nr 204, däri Kungl. Maj:t föreslagit riksdagen att antaga följande:

Förslag

till

förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingskatt m. m.

Härigenom förordnas, att, i stället för de i § 53 i förordningen den 21 mars 1862 om landsting meddelade bestämmelser, skola angående ersättning för upprättande av de i § 48 i nämnda förordning omförmälda handlingar samt för debitering och uppbörd av landstingsmedel tills vidare tillämpas följande särskilda föreskrifter:

Ersättning för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en och två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger etthundratusen kronor, nio tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger etthundra-

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 5 saml. 21 häft. (Nr 24.)

tusen men ej trehundrausen kronor, och sex tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger trehundrausen kronor.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en procent å uppbörden för staden.

Ersättning till landskamrerare skall utgå med två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger en miljon kronor, femton hundradels procent å den del av uppbörden, som överstiger en miljon men ej tre miljoner kronor, och en tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger tre miljoner kronor.

Där å äldre stat kvarstående landskamrerare eller häradsskrivare icke är skyldig att underkasta sig minskning i honom tillkommande sportelinkomster, skall ersättning till sådan tjänsteman utgå efter hittills gällande grunder.

Till statsverket indragna provisionsandelar samt i tjänst kvarstående lantränkmästares provisionsandelar skola utgå efter hittills gällande grunder.

Ersättningen beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influtet.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1922; och skall förty ersättning enligt de i förordningen stadgade grunder första gången beräknas å det belopp, som influtit under tiden 1 juli—31 december 1922.

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till det vid propositionen fogade utdraget av protokollet över socialärenden den 21 mars 1922.

Samtidigt härmed har utskottet till behandling förehaft en i anledning av förenämnda proposition inom andra kammaren väckt motion, nr 291, vari herr *Hansson* i Trollhättan *m. fl.* hemställa,

»att riksdagen i det uti kungl. proposition nr 204 framlagt förslag ville besluta ändring i sådant syfte,

att ersättning för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med de procenttal, som av Kungl. Maj:t föreslås för de delar av uppbörden, som icke överstiga femhundrausen kronor, men med tre tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger femhundrausen kronor,

att ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänstemän i stad utgå med en procent å den del av uppbörden för staden, som ej överstiger trehundredratusen kronor, men med en halv procent å den del av uppbörden för staden, som överstiger trehundredratusen kronor,

att till statsverket indragna provisionsandelar och i tjänst kvarstående lanträntmästares provisionsandelar skola utgå med hälften av hittills för var och en av dem gällande procenttal

samt att vederbörande utskött måtte företaga de ändringar i av Kungl. Maj:t föreslagen lagtext, som för vinnande av dessa syften erfordras.»

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

I sin skrivelse nr 319 hemställde 1921 års riksdag »om utredning, om och på vad sätt det i § 53 av gällande landstingsförordning stadgade procenttal må kunna nedsättas, och att Eders Kungl. Maj:t ville därefter för riksdagen, så vitt möjligt nästa år, framlägga det förslag, vartill utredningen må kunna föranleda». Resultatet av den på riksdagens begäran verkställda utredningen föreligger nu i förevarande kungl. proposition, vari föreslås, att § 53 landstingsförordningen skall ersättas av en provisorisk »förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m.». Enligt densamma skulle den nu utgående provisionsersättningen minskas, dels vad beträffar ersättning för debiteringen i fråga om såväl häradskskrivare som uppbördsmän i stad, dels i fråga om landskamrerare; för ersättningens bestämmande skulle härvid i båda fallen en glidande skala tillämpas. Däremot skulle ersättning för uppbörden till kronouppbördstjänstemän i stad liksom den till staten utgående provisionsandelen för uppbörden å landet samt i tjänst kvarstående lanträntmästares andelar förbliva oförändrade. I motionen II: 291 föreslås härutinnan sådana ändringar, att dels en ytterligare reduktion skulle ske i fråga om ersättning till häradskskrivare och kronouppbördstjänstemän i stad för debiteringen, dels en minskning av den till kronouppbördstjänstemän i stad för uppbörden utgående ersättning skulle vid visst skattebelopp vidtagas, och dels de till statsverket indragna provisionsandelar samt i tjänst kvarstående lanträntmästares andelar skulle reduceras till hälften av nu gällande procenttal.

Enligt utskottets mening tala starka skäl för att genomgående en reduktion av de nu utgående provisionsbeloppen utöver den i den kungl.

*Utskottets
yttrande.*

propositionen föreslagna vidtages. Utskottet vill härvid främst erinra om den utomordentligt kraftiga ökning, som provisionsbeloppen under de senare åren utvisa. Såsom av den såsom bilaga till propositionen fogade tabellen framgår, utgjorde den sammanlagda av landstingsmedel utgående ersättningen för debitering och uppbörd för hela riket år 1914 296,972 kronor, år 1917 770,846 kronor, år 1920 2,014,090 kronor. Detta innebär, att mellan åren 1914, och 1920 provisionsbeloppen undergått en ökning med ungefär 700 procent. Det torde vara uppenbart, att denna ökning väsentligen beror på att landstingskatternas belopp tillvuxit, blott i mindre grad på att antalet skatteobjekt blivit större; därmed är även klart, att ersättningen för landstingskatternas indrivning vuxit i långt högre grad än det med densamma förenade arbetet. Med hänsyn härtill kan det knappast förnekas, att den i den kungl. propositionen föreslagna reduktionen är allt för liten. Den betyder en sänkning av provisionen från nuvarande 3 procent till 2.65 procent vid de lägsta skattebeloppen och därefter ytterligare successiv sänkning, så att t. ex. vid ett skattebelopp av en miljon kronor provisionen kan tänkas sjunka till lägst 2.17 procent. I detta sammanhang bör framhållas, att det ej med fog torde kunna göras gällande, att de under senare år utgående stora landstingskatterna och häremot svarande höga provisionerna i avsevärd grad äro av tillfällig natur och att en återgång härutinnan alltså är att förvänta. Ty ökningen av landstingskatternas storlek under senare år beror till huvudsaklig del på att landstingens arbetsuppgifter tillvuxit, och i detta hänseende lärer, snarare än en återgång, en fortsatt utveckling vara att antaga. Följden härav har blivit och måste även för framtiden bliva, att landstingskatternas storlek i förhållande till antalet skatteobjekt blir långt mera betydande, än som vid landstingsförordningens tillkomst och fixerandet av de nuvarande provisionsbeloppen var förhållandet.

Utskottet, som sålunda anser sig böra föreslå större reduktioner av landstingsprovisionerna av de i kungl. propositionen föreslagna, finner, vad först beträffar frågan om ersättning för debitering till häradsskrivare och kronouppbördstjänsteman i stad, det i motionen II: 291 framförda förslaget i denna del ändamålsenligt. Enligt detsamma skulle för de delar av uppbörden, som ej överstiga femhundredtusen kronor, samma provisionsbelopp utgå som enligt den kungl. propositionen, varemot för belopp, överstigande denna summa, tre tiondelsprocent skulle utgå — enligt Kungl. Maj:ts förslag åter skulle provisionen för alla skattebelopp över 300,000 kronor utgöra sex tiondels procent. Att sålunda principen om att provisionen skall utgå med lägre procentdel ju högre skattebeloppen äro, tillämpas i något högre grad än i den kungl. propositionen

föreslagits, torde icke kunna väcka några betänkligheter. Såsom i motionen framhålles träffar denna reduktion väsentligen debiteringstjänstemännen i de större städerna, beträffande vilka, såsom konstitutionsutskottet vid föregående års riksdag framhöll, den för landstings-skatternas indrivning utgående ersättningen stigit i alldeles särskilt hög grad.

Vad beträffar *ersättningen för uppbörd till kronouppbördstjänstemän i stad* föreslås i den kungl. proposition ingen ändring i nu gällande bestämmelser; provisionen skulle fortfarande utgå med en procent å uppbörden för staden. I motionen II:291 åter föreslås, att denna ersättning skulle utgå med en procent å den del av uppbörden för staden, som ej överstiger trehundrausen kronor, men med en halv procent å den del, som överstiger detta belopp.

Beträffande denna fråga vill utskottet ånyo erinra om, att konstitutionsutskottet vid föregående års riksdag särskilt framhöll, att en oproportionerligt stor del av landstingsprovisionen utginge till uppbördstjänstemännen i städerna, där skatteintäkternas stegring till väsentlig del ägt rum. Såsom skäl för att trots detta förhållande någon beskärning av den till dessa tjänstemän utgående ersättningen ej ansetts lämplig, har i 1902 års löneregléringskommittés till propositionen fogade utlåtande framhållits bland annat att städernas kronouppbördstjänstemäns inkomster till större delen bestode av omförmälda ersättning, vadan en reduktion av densamma, innan dessa tjänstemäns ordinarie avlöning höjts, skulle bliva mycket kännbar. Man har även gjort gällande, att ifrågasvarande tjänstemän genom en minskning av sin av landstings-skatten utgående ersättning skulle förlora en vid tjänstens tillträdande påräknad inkomst. Dessa skäl för att i denna punkt ej vidtaga en reduktion av landstingsprovisionen kunna enligt utskottets mening, ej anses hållbara. Det torde ej kunna anses riktigt att, såsom nu uppenbarligen är fallet, landstingen till en viss del bestrida städernas utgifter för det arbete, som kronouppbördstjänstemännen i städernas tjänst utföra. I den mån en höjning av ersättningen för detta arbete kan vara behöflig, bör den givetvis ske genom en ökning av vederbörande tjänstemäns ordinarie, från städerna utgående löner, icke genom bibehållande av en oproportionerligt hög betalning för det arbete, som med uppbörden av landstings-skatten är förenat. Vad slutligen angår påståendet, att dessa tjänstemän genom en minskning av provisionen skulle mista en vid tjänstens tillträdande påräknad inkomst, vill utskottet framhålla, att detta skäl tydligen har en mycket begränsad räckvidd, då den utomordentliga ökningen av landstings-skatterna och därmed av landstingsprovisionerna

väsentligen inträtt under de senaste åren. Utskottet anser sålunda, att en reduktion av landstingsprovisionen även i denna del bör vidtagas. Utskottet har härvid ansett sig kunna gå något längre, än vad i motionen föreslagits. Enligt densamma skulle nämligen ingen som helst reduktion inträda, i den mån uppbörden icke överstege 300,000 kronor. Särskilt i de städer, där debitering och uppbörd ombesörjas av olika tjänstemän, skulle det emellertid te sig egendomligt att väl debiteringstjänstemannen, men icke uppbördstjänstemannen får vidkännas minskning i provisionsandelen. Då en väsentlig del av det provisionsbelopp, som utgår för uppbördens verkställande, får anses tillmätt med hänsyn till det betydande ansvar, som är förbundet med omhändertagande av stora penningbelopp, torde i detta fall en i förhållande till dessa belopps storlek regressiv procentskala icke vara motiverad på samma sätt som beträffande debiteringen, vilket icke heller i den kungl. propositionen ifrågasatts. Provisionsprocenten torde vid sådant förhållande lämpligen kunna genomgående sättas till en halv procent, alltså till hälften av det nu utgående beloppet. Med hänsyn till den under senare år inträdda starka ökning av de skattebelopp, å vilka provisionen beräknas, torde en dylik nedsättning ej kunna anses oskäligen.

I fråga om *ersättningen till landskamrerare* synas skäl av samma art, som i det föregående anförts, tala för vissa mindre jämkningar i det kungliga förslaget. Enligt detta skulle i förevarande hänseende en glidande skala tillämpas; ersättning skulle utgå med två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger en miljon kronor, femton hundraedels procent å den del, som överstiger en miljon men ej tre miljoner kronor samt en tiondels procent å den del, som överstiger tre miljoner kronor. Enligt utskottets mening böra i stället för de nu nämnda procenttalen ersättningen i de olika fallen utgå med femton hundraedels, en tiondels och fem hundraedels procent. Därjämte torde en maximi-gräns för ersättningsbeloppets storlek vara väl motiverad och har utskottet ansett sig böra föreslå en sådan på 4,000 kronor. Med hänsyn till de höga belopp, på vilka provisionen i detta fall beräknas, och det föga betungande arbete, som för landstingsskattens indrivande åligger landskamrerarna, torde de av utskottet sålunda föreslagna grunderna för provisionens beräkning innebära, att i varje fall en fullt skäligen ersättning garanteras.

Ifråga om de *till staten indragna provisionsandelarna*, d. v. s. ersättningen för det genom postverkets försorg utförda uppbördsarbetet å landet, föreslås, såsom nämnt, i den kungl. propositionen ingen ändring i nu gällande bestämmelser; denna skulle fortfarande utgå med en och en kvarts procent, utom i de län, där lantränkmästare ännu

finnas, i vilket fall den utgår med en procent; i motionen II: 291 åter påyrkas att en nedsättning av denna ersättning till en halv procent skall ske. Utskottet anser sig på denna punkt böra förorda det i motionen framförda förslaget. Det torde nämligen ej råda något tvivel om att den nu utgående ersättningen till staten för uppbörd av landstingsskatt är alltför hög. I detta hänseende bör framhållas, att år 1921 postverkets utgifter för uppbörd av de skatter och avgifter, som debiteras å kronodebetsedeln, å landsbygden beräknades till omkring 820,000 kronor. Därvid uppbars för statens räkning i inkomst- och förmögenhetsskatt samt bevillning omkring 92,290,000 kronor, för landstingets räkning omkring 46,790,000 kronor. För sin uppbörd betalade landstinget en procent å skattebeloppet till staten, alltså ungefär 470,000 kronor. Därtill kommer — fränsett vissa andra till staten för omhänderthavd uppbörd inflytande provisioner — provision för uppbörd av vägs skatten, vilken provision torde kunna beräknas till minst 100,000 kronor. Detta innebär, även om hänsyn tages till att vissa utgifter — 63,400 kronor år 1920 — förorsakas landskontoren på grund av uppbördens verkställande, att landstingen för sin uppbörd betala betydligt mera än staten för sin, trots att landstingsskatten endast uppgår till omkring hälften av statsskatterna. Landstingen bestrida alltså i själva verket en väsentlig del av kostnaderna för statsskatternas uppbärande. Att ett dylikt förhållande ej kan anses riktigt, torde vara uppenbart. Såsom av det föregående framgår innebär en sänkning av den till staten indragna provisionen till en halv procent, att landstingen få betala minst den del av utgifterna för uppbörden, som med hänsyn till landstingsskattens storlek rätteligen bör åvila dem.

Vad slutligen beträffar *frågan om lanträntmästares provisionsandelar*, anser utskottet, att de nu gällande bestämmelserna böra bibehållas. Då ju lanträntmästarejänsterna i det fåtal län, där de ännu finnas, efter hand komma att indragas och därmed de till dessa tjänstemän utgående provisionsandelarna försvinna, synes i detta hänseende något behov av ändrade bestämmelser ej vara för handen.

I övriga delar av det i förevarande kungl. proposition framställda förslaget har utskottet ej funnit anledning att föreslå några ändringar.

Utskottet får alltså hemställa,

att riksdagen, med förklaring att förevarande kungl. proposition icke kunnat av riksdagen i oförändrat skick bifallas och med anledning av motionen II: 291, måtte för sin del antaga följande

Förslag

till

förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m.

Kungl. Maj:ts förslag:

Härigenom förordnas, att, i stället för de i § 53 i förordningen den 21 mars 1862 om landsting meddelade bestämmelser, skola angående ersättning för upprättande av de i § 48 i nämnda förordning omförmälda handlingar samt för debitering och uppbörd av landstingsmedel tills vidare tillämpas följande särskilda föreskrifter:

Ersättningen för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en och två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger etthundratusen kronor, nio tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger etthundratusen men ej trehundra-tusen kronor, och sex tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger trehundra-tusen kronor.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en procent å uppbörden för staden.

Ersättning till landskamrerare skall utgå med två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger en miljon kronor, femton

Utskottets förslag:

Härigenom förordnas, att i stället för de i § 53 i förordningen den 21 mars 1861 om landsting meddelade bestämmelser, skola angående ersättning för upprättande av de i § 48 i nämnda förordning omförmälda handlingar samt för debitering och uppbörd av landstingsmedel tills vidare tillämpas följande särskilda föreskrifter:

Ersättning för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en och två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger etthundratusen kronor, nio tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger etthundratusen men ej trehundra-tusen kronor, *sex tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger trehundra-tusen kronor, men ej femhundra-tusen kronor, och tre tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger femhundra-tusen kronor.*

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med *en halv* procent å uppbörden för staden.

Ersättning till landskamrerare skall utgå med *femton hundra*dels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger en miljon kronor, *en*

Kungl. Maj:ts förslag:

hundra delar procent å den del av uppboriden, som överstiger en miljon men ej tre miljoner kronor, och en tiondels procent å den del av uppboriden, som överstiger tre miljoner kronor.

Där å äldre stat kvarstående landskamrerare eller häradsskrivare icke är skyldig att underkasta sig minskning i honom tillkommande sportelinkomster, skall ersättning till sådan tjänsteman utgå efter hittills gällande grunder.

Till statsverket indragna provisionsandelar samt i tjänst kvarstående lantränkmästares provisionsandelar skola utgå efter hittills gällande grunder.

Ersättningen beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influtet.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1922; och skall förty ersättning enligt de i förordningen stadgade grunder första gången beräknas å det belopp, som influtit under tiden 1 juli—31 december 1922.

Stockholm den 24 maj 1922.

På konstitutionsutskottets vägnar:

SAM. CLASON.

Utskottets förslag:

tiondels procent å den del av uppboriden, som överstiger en miljon men ej tre miljoner kronor, och fem hundra delar procent å den del av uppboriden, som överstiger tre miljoner kronor.

Där å äldre stat kvarstående landskamrerare eller häradsskrivare icke är skyldig att underkasta sig minskning i honom tillkommande sportelinkomster, skall ersättning till sådan tjänsteman utgå efter hittills gällande grunder.

De till statsverket indragna provisionsandelarna skola utgå med en halv procent. I tjänst kvarstående lantränkmästares provisionsandelar skola utgå efter hittills gällande grunder.

Ersättningen beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influtet.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1922; och skall förty ersättning enligt de i förordningen stadgade grunder första gången beräknas å det belopp, som influtit under tiden 1 juli—31 december 1922.

Närvarande: herrar Clason, Engberg,* Hellberg, Thulin, Reuterskiöld,* G. W. Hansson, von Geijer,* Lyberg,* Norling,* Nils Anton Nilsson,* Sävström, Jansson i Edsbäcken, Nilsson i Antnäs, Borg,* K. A. Westman, Bäckström, Starbäck,* Persson i Fritorp och Fast.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservationer:

1) av herrar *Clason, Thulin, von Geijer, Sävström* och *Fast*, som anført:

»Det av Kungl. Maj:t framlagda förslaget vilar på en utredning, som ådagalagt, att man för närvarande icke torde kunna gå längre än vad Kungl. Maj:t ifrågasatt. Kungl. Maj:ts förslag synes oss också innebära allenast ett provisoriskt ordnande av frågan i avvaktan på de erfarenheter, som kunna vinnas av förslaget i fråga. Visserligen hava de ersättningar, som under närmast föregående år utgått såsom ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m., varit högst betydande, men ersättningsbeloppens storlek böra ses mot bakgrunden av det låga penningvärdet. De ekonomiska förhållanden, som numera inträtt komma otvivelaktigt att medföra både att ersättningarnas belopp komma att ej obetydligt nedgå och att det med uppbörden förenade besväret på grund av svårigheter vid indrivningen kommer att ökas. Med hänsyn till nu framhållna omständigheter och då varje utredning om konsekvenserna av de betydande ändringar, som utskottet föreslagit, saknas, hava vi ansett att utskottet bort biträda Kungl. Maj:ts förslag.»

2) av herr *Engberg*.

3) av herr *G. W. Hansson*, som anført:

Vid behandlingen inom utskottet av Kungl. Maj:ts proposition nr 204 med förslag till förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m. har jag ansett, att de i propositionen anförda skälen för att icke ytterligare nedsättningar av procenttalen vidtagits, i viss mån äro övertygande. Jag har därför icke kunnat biträda utskottets hemställan.

I några avseenden har jag dock funnit att vissa nedsättningar

utan större risk kunna företagas. Beträffande kronouppbördstjänsteman i stad har jag sålunda yrkat, att, i de fall då summan av uppbördens överstiger femhundredtusen kronor, endast en halv procent borde utgå å det överskjutande beloppet.

I fråga om till statsverket indragna provisionsandelar anser jag, att den av utskottet föreslagna sänkningen är motiverad, och ansluter jag mig därför i denna del till utskottets hemställan.

Med hänsyn till det anförda har jag ansett, att utskottets hemställan bort ha följande lydelse:

att riksdagen, med förklaring att förevarande kungl. proposition icke kunnat av riksdagen i oförändrat skick bifallas och med anledning av motionen II: 292, måtte för sin del antaga följande

Förslag

till

förordning med särskilda föreskrifter angående ersättning för debitering och uppörd av landstingskatt m. m.

Kungl. Maj:ts förslag:

Härigenom förordnas, att, i stället för de i § 53 i förordningen den 21 mars 1862 om landsting meddelade bestämmelser, skola angående ersättning för upprättande av de i § 48 i nämnda förordning omförmälda handlingar samt för debitering och uppörd av landstingsmedel tills vidare tillämpas följande särskilda föreskrifter:

Ersättningen för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en och två tiondels procent å den del av uppbördens, som ej överstiger etthundredtusen kronor, nio tiondels procent å den del av uppbördens, som överstiger etthundra-

Utskottets förslag:

Härigenom förordnas, — — —
(lika med Kungl. Maj:ts förslag)
— — — som överstiger trehundra-
tusen kronor.

Kungl. Maj:ts förslag:

tusen men ej trehundrausen kronor, och sex tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger trehundrausen kronor.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en procent å uppbörden för staden.

Ersättning till landskamrerare skall utgå med två tiondels procent å den del av uppbörden, som ej överstiger en miljon kronor, femton hundraedels procent å den del av uppbörden, som överstiger en miljon men ej tre miljoner kronor, och en tiondels procent å den del av uppbörden, som överstiger tre miljoner kronor.

Där å äldre stat kvarstående landskamrerare eller häradsskrivare icke är skyldig att underkasta sig minskning i honom tillkommande sportelinkomster, skall ersättning till sådan tjänsteman utgå efter hittills gällande grunder.

Till statsverket indragna provisionsandelar samt i tjänst kvarstående lanträntmästares provisionsandelar skola utgå efter hittills gällande grunder.

Ersättningen beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influtet.

Utskottets förslag:

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en procent å den del av uppbörden, som ej överstiger femhundrausen kronor, och med en halv procent å den del, som överstiger femhundrausen kronor.

Ersättning till landskamrerare — — — (lika med Kungl. Maj:ts förslag) — — — gällande grunder.

De till statsverket indragna provisionsandelarna skola utgå med en halv procent. I tjänst kvarstående lanträntmästares provisionsandelar skola utgå efter hittills gällande grunder.

Ersättningen — — — (lika med Kungl. Maj:ts förslag) — — — influtet.

Kungl. Maj:ts förslag:

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1922; och skall förty ersättning enligt de i förordningen stadgade grunder första gången beräknas å det belopp, som influtit under tiden 1 juli—31 december 1922.

Utskottets förslag:

Denna förordning — — — (lika med Kungl. Maj:ts förslag) — — — december 1922.

4) av herr *Starbäck*.